

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 175/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. mája 2018 prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. Karolom Porubčinom, Centrum 27/32, Považská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 69/2012 postupom Krajského súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 74/2013 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tdo 21/2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. marca 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 69/2012 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 74/2013 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší

súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tdo 21/2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 T 69/2012 z 30. apríla 2013 bol uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov, ktorý vykonáva v ústave na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia v Leopoldove. Zároveň mu bol uložený ochranný dohľad v trvaní 2 rokov a povinnosť nahradit' škodu poškodeným. Proti uvedenému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie, ktoré bolo krajským súdom uznesením sp. zn. 3 To 74/2013 z 30. júla 2013 ako nedôvodné podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietnuté. Ďalej uviedol, že proti uvedenému uzneseniu krajského súdu podal v zákonnej lehote dovolanie na najvyššom súde v zmysle dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Tdo 21/2017 jeho dovolanie v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

3. V ďalšej časti sťažovateľ uvádza, že prokurátor krajskej prokuratúry v Trnave ho v obžalobe vinil zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona, teda úmyselného trestného činu. Sťažovateľ uviedol: „... *Ak má byť obžalovaný uznaný vinným zo spáchania úmyselného trestného činu, potom mu musí byť jednoznačne preukázané úmyselné zavinenie v jednej z jeho zákonných foriem (priamy alebo nepriamy úmysel). Platí tiež, že úmyselné zavinenie musí byť obžalovanému preukázané vo vzťahu ku všetkým znakom skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. V prípade trestného činu vraždy musí byť úmysel páchatel'a jednoznačne preukázaný vo vzťahu k následku, ktorým je alebo má byť smrť poškodeného.*“ Dodal, že v celom priebehu trestného konania nebol produkovaný ani jediný dôkaz, ktorý by bez pochybností preukázal, že konal v úmysle poškodenej spôsobiť smrť. Tiež uviedol: „... *Som presvedčený, že moje konanie mal súd posúdiť podľa toho ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona, ktoré som naplnil, teda ustanovenia § 156 ods. 1 Trestného zákona.*“

Takéto posúdenie by viedlo k použitiu inej trestnej sadzby ako aj k iným rozhodnutiam v nadväzujúcich výrokoch (ochranný dohľad, umiestnenie) s podstatne odlišným dopadom na moju osobu.“

4. Ďalej sťažovateľ uvádza skutkové okolnosti svojho prípadu a zároveň tiež namietol, že v odsudzujúcom rozsudku bol pozmenený výrok, keď došlo k vypusteniu časti konania, ktorého sa mal podľa podanej obžaloby dopustiť, čo podľa jeho názoru bolo podstatné pre určenie záveru, či v jeho konaní bola prítomná subjektívna stránka vo forme úmyslu, a to priameho alebo nepriameho, ktorého prítomnosť vo svojom konaní popiera. Zároveň v podanej sťažnosti uviedol, že podľa jeho názoru je vydané rozhodnutie okresného súdu nepreskúmateľné, nezákonné a arbitrárne. Namietol tiež, že ani odvolací súd (krajský súd) sa s uvedenými námietkami nezaoberal a nevysporiadal. Ďalej namietal skutočnosť, že ho vyšetrovateľ 24. mája 2012 počas výsluchu trvajúceho od 8.00 h do 11.30 h, na ktorý bol predvedený z väzby, v ktorej sa už v tom čase nachádzal, v časovom úseku od 8.00 h do 09.05 h vypočúval bez prítomnosti jemu ustanoveného obhajcu, a to aj napriek tomu, že sťažovateľ dal na svoj výsluch v neprítomnosti svojho obhajcu súhlas, pričom v tom čase mu už bolo vyšetrovateľom vznesené obvinenie zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, teda boli splnené podmienky povinnej obhajoby podľa § 37 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku. V súvislosti s touto skutočnosťou namietal postup okresného súdu, ktorý zápisnicu o tomto výsluchu prečítal na hlavnom pojednávaní konanom 15. januára 2013. Sťažovateľ tiež namietal postup okresného súdu v tom, že ako svedkov vypočul vyšetrovateľov a príslušníkov Policajného zboru, čo považoval za nezákonné vzhľadom na ich postavenie ako orgánu činného v trestnom konaní v jeho trestnej veci. Z uvedeného sťažovateľ vyvodil záver, že rozhodnutie vo veci bolo vydané na základe dôkazov, ktoré neboli vykonané v súlade so zákonom. Na záver namietol postup okresného súdu v tom, že sudca mu mal odobrať právo posledného slova tým, že jeho prednes, ktorý čítal z pripravených poznámok, prerušil a odobral mu ich s odôvodnením, že tzv. „posledné slovo“ nemôže čítať z pripravených poznámok.

5. V petite sťažnosti sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu, upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na obhajobu upravené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, postupom Okresného súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 5T/69/2012 v spojení s postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 3To/74/2013 a postupom Najvyššieho súdu SR v konaní vedenom pod sp. zn. 6Tdo 21/2017 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky v súlade s ustanovením § 56 ods. 2 zákona SNR č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov rozsudok Okresného súdu v Trnave, sp. zn. 5T/69/2012-709 zo dňa 30.04.2013, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3To/74/2013-739 zo dňa 30.07.2013 zrušuje a v súlade s ustanovením § 56 ods. 3 písm. b) zákona SNR č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.“

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto je zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky,

o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorý vo svojom § 25 ods. 1 uvádza, že ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa (sťažovateľa), ak tento zákon neustanovuje inak. Počas tohto prerokovania ústavný súd zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

9. Zákon o ústavnom súde v § 25 ods. 2 uvádza, že návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

12. Pokiaľ ide o podanú sťažnosť sťažovateľa, jej podstatou a predmetom konania pred ústavným súdom je sťažovateľom uplatnený nárok na jeho ochranu voči postupu okresného súdu v spojení s postupom krajského súdu a postupom najvyššieho súdu v napadnutých konaniach, ktorými malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy napadnutým rozhodnutím okresného súdu

13. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01, III. ÚS 336/2015).

14. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04, III. ÚS 744/2016).

15. Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie okresného súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnuté rozhodnutie okresného súdu, keďže ho už meritórne preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu právam sťažovateľa (III. ÚS 682/2017).

16. Na základe už uvedeného preto ústavný súd vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa označeného postupu a napadnutého rozhodnutia okresného súdu konštatuje v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde existenciu procesnej prekážky, ktorá bráni prerokovaniu tejto časti sťažnosti, a to pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu

17. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

18. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 146/2017).

19. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom

na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06) (III. ÚS 574/2015). Takéto nedostatky rozhodnutia, ako sú uvedené v predchádzajúcej vete, však ústavný súd v sťažovateľovom prípade nezistil.

20. Ústavný súd preto opätovne pripomína, že v zmysle svojej konštantnej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (III. ÚS 348/2016). Ústavný súd teda pripomína už spomenutý obmedzený rozsah jeho právomoci preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov, trestný poriadok a trestný zákon nevynímajúc, viedli k rozhodnutiu vo veci samej. K tomu dodáva, že nepatrí do jeho právomoci zaoberať sa rozhodnutím o vine a treste (II. ÚS 31/94) ani otázkou právnej kvalifikácie skutku, ktorý je predmetom trestného stíhania a o ktorom sa s konečnou platnosťou koná a rozhoduje pred všeobecnými súdmi (I. ÚS 18/00) (III. ÚS 574/2015).

21. Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany... Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie

rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 146/2017).

22. Základné právo na súdnu ochranu neznamená nárok na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, t. j. aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Neúspech v súdnom konaní nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Ak tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (III. ÚS 79/2010).

23. Zásada „právo na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutným prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistení pravdy. Podľa názoru ústavného súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd (m. m. II. ÚS 34/99), a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany (III. ÚS 574/2015).

24. Vo vzťahu k porušeniu práva obvineného na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy je potrebné uviesť, že podľa judikatúry ústavného súdu sa týmto článkom ústavy všetkým oprávneným osobám zaručuje, že budú mať čas na prípravu obhajoby, že budú mať možnosť pripraviť si obhajobu a že svoju obhajobu budú môcť predniesť právne významným spôsobom buď osobne, alebo prostredníctvom svojho obhajcu. Účelom práva na obhajobu je poskytnutie príležitosti brániť sa proti obvineniu zo spáchania trestného činu a tiež sa brániť proti tvrdeniam o skutočnostiach, ktoré ovplyvňujú rozhodnutia v trestnom

konaní v neprospech účastníka trestného konania (III. ÚS 79/2010). Zo spisového materiálu jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ mal počas konania v jeho trestnej veci dostatok času a priestoru na uplatnenie tohto ústavného práva, na prípravu a prednes svojej obhajoby, teda ústavný súd v tejto časti nevzhladol žiadne porušenie jeho ústavou garantovaných práv.

25. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Kompetencie ústavného súdu preto nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa ani na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07) (III. ÚS 743/2017).

26. Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, III. ÚS 706/2014), po predbežnom prerokovaní ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu

27. V napadnutom uznesení najvyššieho súdu najvyšší súd primerane, jasne a pomerne obsírne rozviedol dôvody odmietnutia podaného dovolania sťažovateľa. Odôvodnenie odmietnutia dovolania sťažovateľa, ktoré bolo odmietnuté v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku, najvyšší súd uviedol na stranách 6 až 9 napadnutého uznesenia. Ústavný súd ďalej konštatuje, že v odôvodnení uznesenia najvyššieho súdu nevzhladol nedostatky, ktoré by oprávňovali ústavný súd k vysloveniu záveru o porušení práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, ústavný súd sa stotožňuje so závermi, ako ich v odôvodnení uviedol najvyšší súd.

28. Cieľom pravidiel týkajúcich sa prípustnosti dovolania je zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované... Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa v prípade, ak bolo toto posúdenie vykonané v súlade so zákonom. Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľa. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom najvyššieho súdu týkajúcim sa otázky prípustnosti dovolania v danej veci. Čo sa týka tejto otázky, ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľovho základného práva už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02) (III. ÚS 804/2016).

29. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné uvedenú časť sťažnosti smerujúcu proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. mája 2018